

måske en god vej frem, for det er nødvendigt – som det har været påpeget fra mange sider her i salen i dag – at der sker et stærkere samarbejde mellem skolen og lærerne på den ene side og elevernes forældre på den anden side.

Socialdemokratiets hr. Hans Peter Baadsgaard efterlyste et svar på spørgsmålene: Hvad er det for redskaber, der skal være til rådighed, og har vi ikke de ting, der skal til for at tackle de adfærdsvanskelige børn, for hvis det bare er mere specialundervisning, er det meget, meget dyrt? Det er rigtigt, at en elev i en normal klasse koster 36.000 kr. om året, mens en adfærdsvanskelig elev, som er taget ud og anbragt på en døgninstitution, kan koste op mod ½ mio. kr. Det siger sig selv, at det ikke er den dyre institutionsløsning, vi peger på, og det er ikke bare, fordi den er meget dyr, men også fordi vi ikke tror på institutionsløsningen.

Jeg tror ikke, jeg kan sige noget nyt til fru Anne Baastrup i forhold til den debat og den duel, vi havde på korte bemærkninger.

Jeg vil sige tak til fru Elsebeth Gerner Nielsen for et rigtig godt indlæg. Fru Elsebeth Gerner Nielsen påpegede, at det er en meget vigtig debat, vi har her i dag, og at vi altså ikke skyder over målet med det, og fru Elsebeth Gerner Nielsen betonedede også opgøret med forsørgerkulturen. Det, man kan tilføje, er, at man kunne ønske, at nogle forældre ville tage sig lidt mere af deres børns åndelige forsørgelse.

Hr. Jan Køpke Christensens indlæg fik jeg vist også kommenteret i de korte bemærkninger.

Hr. Bruno Jerup fra Enhedslisten siger, at det er forkert at gå ind og foreslå, at man skal tage flere elever ud af klasserne. Her må jeg sige: Lad os nu først se den undersøgelse, som kommer fra ministeren og lade være med at komme med løsninger, før vi har kortlagt problemet! Jeg peger bare på, at det er en oplagt mulighed, og jeg har nævnt, at jeg slet ikke står alene med det synspunkt, heller ikke i forhold til dem fra den pædagogiske verden, der har forstand på det.

Tak til fru Addi Andersen fra Centrum-Demokraterne for et godt og vægtigt indlæg. Jeg kan erklære mig fuldstændig enig i de ting, der blev sagt, og det samme vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard fra Dansk Folkeparti. Der er mange rodløse børn; men det er ikke folkeskolens skyld, det er sådan, og derfor skal man passe på med bare at køre løs og skyde skylden på nogen, som det er sket fra Ekstra Bladets side i S-togskampagner. Men det betyder jo ikke, at der ikke er et problem.

Jeg vil takke for debatten. Jeg synes, det er godt, der er enighed i Folketinget om den dagsorden, vi nu forhåbentlig alle sammen stemmer for, og som betyder, at vi får en kortlægning af problemet. Derefter kan vi så tage stilling til, hvad der skal ske.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 29 af Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Hans Peter Baadsgaard (S), Anders Mølgaard (V), Frank Dahlgaard (KF), Anne Baastrup (SF), Jan Køpke Christensen (FP), Bruno Jerup (EL), Addi Andersen (CD) og Poul Nødgaard (DF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 110: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Omlægning af finansiering af lønrefusion og skolepraktik m.v.). Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen). (Fremsat 6/12 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Første næstformand (Ivar Hansen):
Der må være lidt mere ro i salen!

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Når en ændring af finansieringen af Arbejdsgivernes Elevrefusion samtidig kan være med til at gennemføre en uddannelsesgaranti for alle egnede i erhvervsuddannelserne, er det selvfølgelig en glædelig begivenhed for mig. Det er dejligt, at udviklingen i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet er så gunstig, at det ikke længere er nødvendigt at give tilskud til ordinære praktikpladser. Men træerne gror som sagt ikke ind i himlen, så jeg synes, at forslaget om, at der fortsat kan ydes tilskud til særlig udsatte grup-

per for at sikre dem en tilknytning til arbejdsmarkedet med henblik på varig beskæftigelse, er en nødvendig ordning.

Selvfølgelig skal denne mulighed ikke opfattes som en slikbutik med frit valg på alle hylder, men alene benyttes, når der opstår et reelt behov. Det mener jeg også er godt beskrevet i forslaget; hvor der tales om restaftaler indgået med elever, der er startet i skolepraktik, om uddannelsesaftaler på erhvervsområder, hvor der ikke udbydes skolepraktik, og endelig om praktikaftaler i en erhvervsgrunduddannelse eller erhvervsuddannelse med elever under 25 år, der er berettigede og forpligtede til aktive-ring.

For så vidt angår niveauet på 12.000 kr. i 1997, synes jeg, det er i orden, og jeg mener, det er fornuftigt, at man hvert år fastsætter tilskuddets størrelse på finansloven. På den måde bliver der en stor fleksibilitet i forhold til udviklingen på arbejdsmarkedet.

Hvad angår finansieringen, er jeg fuldt tilfreds med den omlægning, der finder sted, hvorefter statens andel af lønrefusionen under skoleophold afvikles gradvist til ophør i 1999, og staten i stedet bliver pålagt en 50 pct.s finansiering af skolepraktikken. Det kan forhåbentlig bringe den hetz, der har været mod skolepraktikken, til ophør, og det ville i hvert fald klæde erhvervslivet.

Jeg skal indrømme, at jeg ikke kan forstå, at forslaget indeholder en fastfrysning af lønrefusionen i årene 1997-1999. Jeg er sikker på, at i takt med, at arbejdsgiverne selv overtager hele finansieringen af lønrefusionen, skal de nok holde elevlønningerne i ave. Det eneste formildende i den sag er, at vokseleverne er sikret en 125 pct.s dækning.

Lovforslaget indeholder også en række småændringer, som retter op på nogle uhensigtsmæssige begrænsninger i den nuværende lov. Det er områder, hvor elevens retssikkerhed styrkes samt en præcisering og afklaring af bestyrelsens kompetence og handlefrihed i varetagelse af elevers, skolers og egne interesser.

Socialdemokratiet støtter altså varmt forslaget og ser frem til, at der bliver ro på skolepraktikområdet fremover.

Anders Mølgaard (V):

Dette lovforslag om ændring af lov om AER er en følge af finanslovforliget. Det centrale element i lovforslaget er en permanentgørelse af

skolepraktikordningen, og det kan jo ikke komme bag på nogen, at Venstre i årevis energisk har kæmpet for en skrotning af skolepraktikken.

I dag er det kun 3,5 pct. af ansøgerne, der ikke opnår en uddannelsesaftale, og der er derfor stort set balance mellem udbud og efterspørgsel på praktikpladsområdet. De 3,5 pct. i skolepraktikken er i virkeligheden udtryk for branchemæssige og regionale ubalancer, der burde kunne løses ved en målrettet indsats.

Venstres skepsis over for skolepraktikken bygger på to meget tungtvejende forhold, og det første er den meget positive udvikling på praktikpladsområdet, som også den socialdemokratiske ordfører påpegede. Det er en glædelig udvikling, som også i disse måneder accelererer med stor styrke.

Alene i 1995 blev der indgået ca. 39.000 praktikpladsaftaler. Den primære årsag er naturligvis, at der er kommet mere damp under kedlen i det private erhvervsliv, specielt i hjemmemarkedserhvervene, som har ligget lidt underdrejet i en række år, og som bekendt tegner netop de mindre, hjemmemarkedsorienterede virksomheder sig for en meget betydelig del af uddannelsen af de unge, som vælger den erhvervsrettede vej.

Samtidig vil vi frem til år 2000 opleve et markant fald i antallet af unge på grund af den almindelige demografiske udvikling. Denne markante tendens har allerede fået mange virksomheder og hele brancher til at starte massive rekrutteringsprojekter for at sikre sig den nødvendige andel af de små guldkorns- og honning-årgange.

Den akkumulerede effekt af henholdsvis den demografiske udvikling og den pæne fremgangslinje i vores private erhvervsliv vil efter min bedste opfattelse vende fuldstændig op og ned på den problematik, vi i dag har i fokus i lovforslag nr. L 110. Jeg tror, vi som politikere skal lære af de gamle indianere, som kunne høre græsset gro og opdage en bisonflok på 10 km's afstand, før de hørte lyde eller så støvskyer. Vi vil nemlig snart stå med det positive problem, at vi ikke kan finde unge nok, og derfor er det absurd, at vi bliver ved med at bruge millioner af kroner årligt på den skolepraktik, som alle dybest set er enige om ikke er optimal.

Den anden tungtvejende årsag til, at Venstre går imod eller i hvert fald har problemer med lovforslag nr. L 110, er principielle overvejelser. Vi finder, at skolepraktik dybest set undergraver selve vekseluddannelsesprincippet, som

ikke uden grund er blevet rost til skyerne også i internationale sammenhænge. Jeg tror, at netop vores trofasthed over for dette princip er en del af forklaringen på vores gode konkurrenceevne, og derfor har jeg og Venstre hele tiden været dybt skeptiske over for skolepraktikken.

I Venstre glæder vi os selvfølgelig over det markante fald i AER, som nu stilles i udsigt med lovforslaget. Beløbet reduceres, som det er skitseret, fra 1.260 mio. kr. i 1996 til 655 mio. kr. i 1999, altså omtrent en halvering. Nedsættelsen af bidraget til AER forudsætter dog, at udgiften til skolepraktik med det nye ekstraordinære praktikpladstilskud ikke forøges på grund af flere elever i skolepraktik og aktivering.

Vi vil fra Venstres side i den kommende tid forsøge at holde regeringen fast på den markante reduktion af arbejdsgiverbidraget, som nu er stillet os i udsigt. Dette fremskridt må ikke udhules.

Frank Dahlgaard (KF):

Det kan ikke være nogen overraskelse, at Det Konservative Folkeparti ser positivt på dette lovforslag, for det er jo et led i finanslovsforliget, som vi alt i alt er særdeles godt tilfredse med. Men det er da rigtigt, at det er et område, hvor vi gerne havde ønsket noget mere. Nu er vi ikke kommet af med skolepraktikordningen, men vi har dog fået den bragt i en form, som jeg synes er rimelig fornuftig.

Med hensyn til skolepraktikken kører den videre, men fremover vil det være staten, der betaler halvdelen af udgifterne. Men det er en forudsætning, som er beskrevet i forliget, og som jeg gerne vil understrege her, at de, der kan komme ind under skolepraktikken fremover, skal opfylde de såkaldte EMMA-kriterier: De skal være Egnede, de skal være Mobile rent geografisk, de skal være Mobile rent fagligt, og de skal være Aktivt søgende efter en praktikplads. Det er en forudsætning.

Det er også en forudsætning, at man ikke tager yderligere uddannelsesgrupper ind under denne ordning. Målgrupperne må ikke udvides, og det ligger heller ikke i finanslovaftalen.

Med hensyn til det ekstraordinære praktikpladstilskud falder det bort nu, og i stedet kommer der et nyt tilskud, som rent udgiftsmæssigt er af langt mindre omfang. Under de forudsætninger, der er stillet op, og som absolut må anses for realistiske med hensyn til, hvor mange der kommer i skolepraktik fremover, vil det nye tilskud koste 18 mio. kr., og vi mener fra Det

Konservative Folkepartis side, at det er vigtigt at få præciseret, at det er den størrelsesorden, udgifterne skal være på, at det altså er en maksimumgrænse. Det skyldes også, at ordningen kan være lidt farlig. Den kan give et økonomisk incitament til at lade størstedelen af de unge vente med at begynde på en erhvervsgrunduddannelse, indtil de kan aktiveres og kan udløse dette tilskud på 12.000 kr. til en praktikplads. Vi skal altså passe på, at der ikke går kassetænkning i denne ordning.

Angående lønrefusionen, hvor staten dækkede halvdelen, trappes den nu ned, indtil der bliver fuld arbejdsgiverfinansiering fra 1999, og det er en naturlig og en rigtig ting.

Heldigvis er vi i den situation i dag, at antallet af praktikpladser og ønsket om at få unge i praktik er stærkt voksende, og derfor vil denne mulighed for skolepraktik være meget begrænset. Som sagt er det vigtigt at betone, at der ligesom må være et loft over, hvor store udgifterne kan være, så det hele ikke løber løbsk, men det er noget, vi kan drøfte nærmere i udvalgsarbejdet.

Aage Frandsen (SF):

Da den praktikpladskompenserende undervisning, skolepraktikkens forgænger, blev gennemført, gik vi ind for den ud fra den betragtning, at det var nødvendigt at have en nødforanstaltning. Det var ikke alle, der kunne få en praktikplads, så det var en samfundsforpligtelse at sørge for, at alle kunne få den uddannelse, de havde påbegyndt.

Vi havde en opfattelse af, at det var en nødforanstaltning, og det mener vi sådan set også stadig væk, det er. Men jeg mener, der er grund til at sige, at det er en bedre ordning end i hvert fald vi, der var lidt skeptiske over for den, troede, den ville blive – specielt hvis man er sikker på, og det er jo også meget vigtigt, at skolepraktikken kombineres med, at man også er ude i praktikperioder. Der skal jo ikke være tale om, at man bare er i skole hele tiden, som man er normalt.

Jeg kan sige fra vores egen verden, at i SF har vi i de senere år – jeg tror i 3 år eller lige siden starten af ordningen – haft unge på skift, og jeg forstår stadig væk ikke, at arbejdsgivere ikke for længst har taget dem. Det er nemlig unge mennesker, som burde kunne få en normal praktikplads. Men det har de altså ikke fået, og jeg mener helt bestemt, at en del af de unge mennesker, som i dag ikke får praktikplads – og der er

jo stadig væk nogle, der ikke gør det – er 100 pct. kvalificerede. Jeg forstår ikke de danske arbejdsgiveres handlemåde i den forbindelse.

Når det drejer sig om skolepraktikken, er vi ubetinget for, at man gør ordningen permanent. Ikke at det skal være en stor ordning, for det er bedst med den anden ordning, men det er vigtigt, at den er der som en sikkerhedsforanstaltning under alle omstændigheder.

Med hensyn til finansieringen kan man altid diskutere, om det er arbejdsgiverne, der skal finansiere direkte, eller om den skal finansieres over skattebilletten. I sidste ende skal pengene komme fra produktionsledet, og jeg synes, det er underligt, at arbejdsgiverne ikke skal betale for meget. Det er dem, der skal bruge arbejdskraften senere, og derfor synes vi altså, at spørgsmålet, om det er staten eller AER, der skal betale, kun er et spørgsmål om, hvilken kasse man skal åbne. I sidste ende er det alligevel os alle sammen, der kommer til at betale, og egentlig synes jeg, man sagtens kunne have haft en selvfinansierende ordning med arbejdsmarkedets parter. Men den model, som ligger her, har vi ikke noget imod.

Vi er noget bekymrede over den del af forslaget, som fjerner det normale tilskud til oprettelse af praktikpladser, og vi vil godt have lov til at se nærmere på, om det ikke på nogle områder kan være adfærdsregulerende. Hvis ordningen overhovedet ikke medvirker til, at der er nogle, der tager praktikelever, er det klart, at så er det en ordning, der ikke er nødvendig. Men lige i øjeblikket er der vel stadig 4.000-5.000 unge, som ikke har fået en praktikplads, og spørgsmålet er: Vil det forrykke balancen med hensyn til, hvor mange der ikke får en praktikplads, at vi fjerner tilskuddet, eller vil det ikke gøre det? Det er et væsentligt spørgsmål for os.

Men det er selvfølgelig klart, at det er et middel at have denne omfordeling, det er ikke et mål. Vi var store tilhængere af modellen, da den blev indført, hvor man kan sige, at der var et pisk og gulerods-princip. Hvis det ikke er nødvendigt, den er der, skal den heller ikke være der, men det spørgsmål stiller vi stadig.

Endelig er vi meget glade for, at lønrefusionen for voksne hæves. Jeg mener, det er meget vigtigt, og jeg må gå ud fra, at der skal være en tilskyndelse, så jeg vil sige: Det er nok adfærdsregulerende, også for en arbejdsgiver, om man får tilskud eller ej.

Men med undtagelse af de ting, jeg har taget forbehold over for, er vi altså for lovforslaget,

fordi vi går ind for grundideen om skolepraktikkens permanentgørelse.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som flere ordførere allerede har understreget, går det den rigtige vej på arbejdsmarkedet. Behovet for skolepraktikpladser er eksempelvis mere end halveret fra omkring 3.000 i 1994 til omkring 1.300 i 1995.

Denne gunstige udvikling giver mulighed for at omlægge økonomien i Arbejdsgivernes Elevrefusion, således at staten i stedet for at give penge til almindelige unges almindelige praktikpladsophold først og fremmest giver til særligt udsatte unge. Staten kan således give ekstraordinært tilskud til praktikpladser for unge, der opnår et restlæreforhold, eller til unge i praktik fra aktiveringsmålgruppen. Til gengæld aftrappes statens tilskud til AER for helt at bortfalde i 1999. Det offentlige påtager sig dermed et større ansvar for den gruppe unge, som vil og altid vil have vanskeligt ved at klare sig på konkurrencevilkår. Disse unge får enten mulighed for en skolepraktikplads eller mulighed for at komme ud i almindelig praktik, ved at det offentlige yder et særligt tilskud til arbejdsgivere, som opretter den ekstra praktikplads.

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er det den rigtige vej at gå. Vi skal først og fremmest gøre rammerne mere vide for de svageste unge, de andre skal og kan selvfølgelig klare sig selv.

Jan Køpke Christensen (FP):

Som en tidligere ordfører sagde, går det den rigtige vej med hensyn til arbejdsmarkedet: Man tager flere elever ind, end man har gjort tidligere.

Dette lovforslag går efter Fremskridtspartiets opfattelse også den rigtige vej. Vi er nok et af de partier, der har kritiseret denne ordning mest, og ligesom på andre områder går der selvfølgelig nogle år, inden man ser det rigtige i, hvad Fremskridtspartiet siger. Vi synes, man gør det på området her, og ministeren skal have tak for, at man fjerner det generelle praktiktillskud. Men jeg må også sige, at man ophæver den ene tilskudsform og indfører en anden, og det må vi så forholde os til.

Fremskridtspartiet mener, at forslaget går i den rigtige retning, fordi der er besparelser i det. Det er sådan, at samlet vil finansieringsomlægningen reducere statens udgifter med 70 mio. kr. i 1997, 209 mio. kr. i 1998 og 299 mio. kr. i 1999. Det er jo klart, at ingen kan være i tvivl

om, at Fremskridtspartiet ønsker, at der skal spares på de offentlige udgifter, så derfor mener vi, der er mange positive aspekter i forslaget.

Jeg synes bare, det er på høje tid – og det skal også nok lykkes at få flertallet her i Folketinget til at forstå det på et tidspunkt – at man tager hensyn til erhvervslivet og giver erhvervslivet meget bedre vilkår, så der også vil blive optaget flere elever. Naturligvis er der stadig nogle, der ikke bliver optaget – det må vi erkende – men jeg tror ikke, vi nogen sinde kommer så langt, at alle kan blive optaget som praktikanter. Der er selvfølgelig forskel på os mennesker, og det er ikke alle, der kan få en praktikplads, og det skal vi bare erkende. Jeg tror ikke, alle vil erkende det, men sådan er det bare.

Som jeg sagde tidligere, ved jeg ikke, om forslaget er et helt skridt, men det går i hvert fald nogle centimeter i den rigtige retning, og derfor vil Fremskridtspartiet under udvalgsbehandlingen se positivt på det. Jeg har dermed ikke givet grønt lys for, at vi kan stemme for forslaget på nuværende tidspunkt, men umiddelbart ser det positivt ud.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten er også som udgangspunkt positiv over for forslaget. Vi synes, det er udmærket, at man nu gør skolepraktikordningen permanent, og vi synes også, det er udmærket, at man øger lønrefusionen for de voksne fra 100 pct. til 125 pct. af de maksimale dagpenge.

Vi har også hele tiden betragtet det generelle praktikpladstilskud som et nødvendigt onde, som muligvis kom ind på et tidspunkt for at stimulere og få udbuddet af praktikpladser sat i vejret, og jeg har da ikke væsentlige indvendinger imod, at man prøver at fjerne det tilskud. Det ligger jo også i forslaget, at man i stedet prøver at lave et lidt mere selektivt tilskud, som bliver givet til restgruppen, og det tror vi godt kan administreres på en udmærket måde. Så samlet kan vi sige, at forslaget ikke giver os de store problemer.

Vi mener også, at man godt kunne udvikle AER-bidragene sådan, at de faktisk dækkede de samlede udgifter til praktikområdet og til skolepraktikken. Det ligger ikke i forslaget, men der ligger trods alt, at man i højere grad går over til, at det er Arbejdsgivernes Elevrefusion, som skal finansiere det, og det mener vi også er den rigtige vej, fordi det er rimeligt nok, at det er de arbejdsgivere, som skal bruge de unge, som skal have dem ansat, der også har et medansvar for at betale for uddannelsen af dem.

Med de ord vil vi sige, at det er et lovforslag, vi i det væsentlige ser positivt på.

Addi Andersen (CD):

Man må glæde sig over, at konjunkturerne har udviklet sig så gunstigt, at der ikke længere er brug for at give et generelt tilskud til arbejdsgiverne som præmie for at ansætte flere elever, men selvfølgelig skal det også sammenholdes med de mindre ungdomsårgange, der er undervejs, og som meget vel kan betyde en stigende efterspørgsel efter elever i erhvervsuddannelserne.

Der indføres dog i stedet en begrænset tilskudsordning for at sikre de unge i en række nærmere angivne tilfælde. Det kan CD helt tilslutte sig.

CD kan også støtte den finansieringsomlægning af lønrefusionen, der foreslås, hvor statens andel gradvis overtages fuldt ud af Arbejdsgivernes Elevrefusion fra 1999. Udgifterne til skolepraktik afholdes fremover fifty-fifty af staten og Arbejdsgivernes Elevrefusion, og her mener CD, det er helt rimeligt, at staten træder til og påtager sig sin andel.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg takker for den meget brede tilslutning til lovforslaget her; det glæder regeringen.

Og med hensyn til spørgsmålet om skolepraktik kan jeg kun sige til dem, for hvem det stadig væk opfattes som et problem, at den mulighed eksisterer, at vi altså er i en så gunstig situation, at vi måske helt undgår den. Men hvis det ikke bliver tilfældet, har vi stadig væk det sikkerhedsnet – som vi jo altså er mange der har lagt vægt på – at unge, som er i gang med en uddannelse, og som er kvalificerede til at gå videre, ikke forhindres i det på grund af manglende praktikpladsmuligheder.

Og så vil jeg bare sige til hr. Jan Køpke Christensen, som glædede sig over, at lovforslaget rummer synspunkter, som Fremskridtspartiet meget tidligere end vi andre har givet udtryk for, at det vil jeg ikke afvise, men det hænger jo meget nøje sammen med den politik, som denne regering har ført i de sidste tre år, ikke mindst den økonomiske politik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 111: Forslag til lov om koordinerende rådgivning på voksen- og efteruddannelsesområdet. Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen). (Fremsat 6/12 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Socialdemokratiet tilslutter sig det fremsatte lovforslag vedrørende den koordinerende rådgivning på voksen- og efteruddannelsesområdet. Vi finder, at en sådan koordinering er ganske nødvendig. I Socialdemokratiet tror vi, at det er vigtigt, at der bliver givet en sammenhængende udtalelse om udviklingen inden for voksen- og efteruddannelse, således at de respektive ministre får et sammenhængende overblik over dels udviklingen i sammensætningen af det samlede udbud af voksen- og efteruddannelse, dels udviklingen i den samlede efterspørgsel af voksen- og efteruddannelse. Endelig ønsker vi også at have et overblik over udviklingen i kursusafgifterne.

På alle tre områder er det vigtigt at vide, hvordan udviklingen vil forløbe med de nye tiltag, der blev sat i gang i forbindelse med finanslovforhandlingerne, og det er selvfølgelig også vigtigt, at Folketinget kan gøre sig bekendt med udviklingen på området.

Lovforslaget vil bevirke, at der skabes bedre mulighed for, at kursisterne og virksomhederne kan få de uddannelses tilbud, der er brug for, hvilket er nødvendigt i et samfund, der i den grad baserer sig på et højt uddannelsesniveau.

I Socialdemokratiet lægger vi vægt på, at de råd, der udtaler sig om voksen- og efteruddannelse, kan lade sig repræsentere ved rådernes formænd og indtil to repræsentanter for de respektive råd.

Og som jeg nævnte indledningsvis, tilslutter vi os lovforslaget.

Ulla Tørnæs (V):

I Venstre er vi fuldstændig enige med Socialdemokratiets ordfører, hr. Jens Peter Vernersen, i, at en koordinering af voksen- og efteruddannelsen er en nødvendig forudsætning for, at voksen- og efteruddannelsen fungerer hensigtsmæssigt.

Men jeg vil nu alligevel godt benytte lejligheden her til at gentage Venstres holdning med hensyn til voksen- og efteruddannelse, den holdning, som vi gav udtryk for i forbindelse med Folketingets behandling af lovforslag nr. L 102 og L 103 forud for juleferien.

Det er sådan, at vi jo nu går over til, at hele voksen- og efteruddannelsessystemet skal være taxameterstyret, og vi indfører så også en deltagerbetaling, men desværre er det sådan, at den deltagerbetaling kun omfatter mellem 20 og 25 pct. af samtlige deltagere i voksen- og efteruddannelsessystemet. Derfor mener vi fra Venstres side ikke, at der egentlig kan være tale om en særlig effektiv efterspørgselsstyring inden for det system, og derfor er det naturligvis nødvendigt, at der så skal være et eller andet organ, som overvåger, om det nu også fungerer hensigtsmæssigt.

Men jeg bliver så nødt til at sætte spørgsmålstegn ved, om det koordinerende udvalg, der hermed skal nedsættes, nu også er det relevante organ til netop at overvåge det her. Og jeg bliver også nødt til at spørge ministeren, hvilken kompetence et sådant rådgivende formandsorgan får, og hvad de indstillinger, som det organ kommer med, egentlig kommer til at betyde, og hvilken indflydelse de får på den kommende udvikling og eventuelle ændringer.

Og så tror vi også i Venstre, at et sådant organ nærmest skal betragtes som en slags aflad fra regeringens side, i og med at man fra undervisningsministerens og arbejdsministerens side – i hvert fald sådan som vi ser det – ikke har formået selv at varetage den nødvendige koordinering, og at man altså derfor nedsætter et sådant organ, som vi har til behandling her i dag. Jeg synes i hvert fald, det er værd at bemærke, at sådan kan vi nemt opfatte det.